

У Палескім дзяржаўным універсітэце дзейнічае адзіны ў нашай краіне народны клуб аматараў лацінаамерыканскай культуры “Solytar”, і кіруе ім кубінец Іван Таранса Дэльгада

Алёна САЦУТА, Народная трыбуна 12/15 от 19 марта 2015

24 марта 2015 15:33 | [Культура](#) | [Беларуская](#)

Паглядзіце на здымак: буйства пер'яў, спадніцы хвалямі, доўгія-доўгія ногі прыгажунь і абаяльныя ўсмешкі танцораў. Ці прызналі б вы ў гэтых маладых лю-дзях, якія, здаецца, толькі што вярнуліся з карнавалу ў Рыа-дэ-Жанэйра, будучых банкіраў, эканамістаў ды тэхнолагаў з Пінска? Вось і яны не перастаюць здзіўляцца, як жа ім пашчасціла: па-першае, альма-матар падарыла цудоўную магчымасць танцаваць сальсу, румбу ды ча-ча-ча, а па-другое, само жыццё паспрыяла таму, што вучыць іх зямляк гарачых рытмаў – кубінец Іван Таранса Дэльгада (*на здымку –*

у цэнтры)

Танцавальны гурток з'явіўся ў Палескім дзяржаўным універсітэце ў 2007 годзе, пазней ён вырас да клуба аматараў лацінаамерыканскай культуры (заўважу, адзінага ў краіне са званнем “народны”), які складаецца з уласна ансамбля і агульнай групы, дзе рыхтуюць змену з першакурснікаў. Жадаючых заўсёды з лішкам – хоць яшчэ адзін калектыў набірай. Таму што “Solytar” – больш, чым танцавальная студыя. Культура, кухня, прырода Кубы і, безумоўна, танцы цікаваць удзельнікаў клуба. І Воства Свабоды больш не асацыюецца ў іх выключна з цыгарамі, ромам і Фідэлем Кастра. А свайго кіраўніка яны завуць проста Іванам. Аднак звычайна ў гэтым чалавеку толькі імя, якое, дарэчы, ён атрымаў, дзякуючы сяброўству СССР і Кубы: бацька Івана Таранса Дэльгада пасля прагляду аднаго рускага фільма вырашыў назваць сына ў гонар героя. Так займеў карэнны кубінец славянскае імя. Крыху пазней – і жонку-беларуску сустрэў. Абое –

інжынеры-будаўнікі, працавалі ў праектным інстытуце на Кубе (тады абмен спецыялістамі паміж дзяржавамі-партнёрамі быў звычайнай з'явай). Пасля распаду СССР сям'я вырашыла вярнуцца на радзіму жонкі – на Палессе, у Пінск.

З таго часу мінула больш за

20 гадоў – за гэты час кубінец палюбіў прыгожыя палескія краявіды. Тым больш што, па словах Івана, паміж Беларуссю і Кубай шмат агульнага: адкрытыя, гасцінныя людзі і... падобныя народныя танцы (ведайце, што малавядомая ў нас лацінаамерыканская кумбія выконваецца ў рытме, уласцівым і беларускім народным танцам). Адзінае, чаго не хапае, прызнаецца кубінец, гэта сонца і мора. Настальгія па пляжы і прыбы адгукнулася ў назве калектыву: “Solytar” – скарычана “сонечнае мора” па-іспанску.

Праэктар па выхаваўчай рабоце Палескага дзяржаўнага ўніверсітэта Святлана Сакалова падчас знаёмства з танцавальным калектывам расказала, як на разнастайных конкурсах журы часцяком думае, што бачыць выступленне прафесіяналаў, а не студэнтаў-аматараў – настолькі яркае шоу прэзентуе “Solytar”. Калектыў паспяхова прымае ўдзел у Рэспубліканскім фестывалі мастацкай творчасці студэнцкай моладзі “АРТ-вакацыі” і летась атрымаў дыплом II ступені, выступаў на гала-канцэрце ў Мінску. А каб пацвердзіць званне “народны”, клуб паказаў 12 арыгінальных харэаграфій розных жанраў, падрыхтаваў каларытныя касцюмы.

– Мы імкнёмся не паўтарацца, і для кожнага нумара пашыты асобныя касцюмы, часам камбінуем элементы некалькіх – у выніку атрымліваем новы вобраз. Цудоўна, што ў лаціне свой “дрэс-

код”: 30 сантыметраў тканіны – ужо спадніца, – жартуе кіраўнік “Solytar”, які асобным радком прасіў выказаць удзячнасць кіраўніцтву ўніверсітэта за выдатную рэпетыцыйную базу і матэрыяльную падтрымку клуба.

Сам кубінец танцуе з

5 гадоў і другой адукацыяй мае харэаграфічную – адным словам, ведае сваю справу выдатна. Таму традыцыйна развучванне новай кампазіцыі на рэпетыцыях суправаджаецца экскурсам у гісторыю ўзнікнення танца, знаёмствам з музыкай (у клубе не бывае такіх казусаў, якімі грашаць іншыя студыі, калі танга ці кізомба выконваюцца пад абсалютна “левыя” мелодыі). Ды і хто лепш за прадстаўніка нацыянальнай культуры перадаць тэмперамент танца, напоўніць кожны рух сэнсам, каб выкананне не было бяздумным паўтарэннем стандартных поз.

Прызнацца, слухаць разважанні з прыемным акцэнтам Івана Таранса Дэльгада аб еўрапейскім і трапічным стылях лацінаамерыканскіх танцаў, аб тонкай мяжы паміж вульгарным і прыгожым у іх палкім выкананні было настолькі ўзрушальна, што захацелася самой выйсці на паркет. А што натхніла студэнтаў зрабіць першы крок на сцэну? Марына Калесніковіч, студэнтка біятэхналагічнага факультэта, для сябе ўсё вырашыла даўно: “Не магу ўявіць свайго жыцця без танцаў. Раней гэта былі народныя танцы, цяпер – лацінаамерыканскія. Менавіта лаціна дае адчуванне разняволенасці, свабоды: не раз назірала, як сціплыя, сарамлівыя хлопцы смела вядуць у румбе ці сальсе партнёрш перад публікай. Куды падзеліся скаванасць і няўпэўненасць!”

Прадстаўнік факультэта банкаўскай справы і фінансаў Яўген Пешка летуценна згадаў Дні лацінаамерыканскай кухні ва ўніверсітэце, калі ўдзельнікі “Solytar” на чале з кіраўніком гатавалі экзатычныя стравы. А яшчэ ў клубе, акрамя танцаў, рыхтуюць вакальныя нумары на іспанскай мове, выставы...

“Гэта фантан энергіі, якім трэба неяк кіраваць! – не хаваў задавальнення, што працуе з такой таленавітай моладдзю, кубінец –

Сальса, самба, бачата – рытмы, якія заўсёды “запальваюць” і перамагаюць. А гэта ўласціва маладым і дзёркім”.

